

WYROK
W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 17 stycznia 2014 r.

Sąd Okręgowy w Gliwicach VIII Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie:

Przewodniczący:	SSO Patrycja Bogacińska-Piątek
Protokolant:	Agata Kędzierawska

po rozpoznaniu w dniu 17 stycznia 2014 r. w Gliwicach

sprawy (...) Spółki jawnej

przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddział w Z.

przy udziale K. K., M. K. (1), B. L., E. M., P. S., D. S.

o podstawę wymiaru składek na ubezpieczenia społeczne i zdrowotne

na skutek odwołania (...) Spółki jawnej

od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddział w Z.

z dnia 28 grudnia 2012 r. **nr** (...)

28 grudnia 2012 r. **nr** (...)

28 grudnia 2012 r. **nr** (...)

28 grudnia 2012 r. **nr** (...)

27 grudnia 2012 r. **nr** (...)

28 grudnia 2012 r. **nr** (...)

1. oddała odwołania;

2. zasądza od odwołującej na rzecz Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddział w Z. kwotę 1.620 zł (jeden tysiąc sześćset dwadzieścia złotych) tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego;

3. zasądza od odwołującej na rzecz zainteresowanego M. K. (1) kwotę 162,73 zł (sto sześćdziesiąt dwa złote 73/100) tytułem zwrotu kosztów procesu;

4. zasądza od odwołującej na rzecz zainteresowanej P. S. kwotę 23,88 zł (dwadzieścia trzy złote 88/100) tytułem zwrotu kosztów procesu.

(-) SSO Patrycja Bogacińska-Piątek

Sygn. akt VIII U 478/13

UZASADNIENIE

Decyzjami z dnia 27 i 28 grudnia 2012r. pozwany Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w Z. stwierdził, że podstawy wymiaru składek na ubezpieczenia społeczne i zdrowotne zainteresowanych M. K. (2), K. K., B. L., P. S., D. S. i E. M. podlegających ubezpieczeniom jako pracownicy u płatnika składek (...) Spółki Jawnej w T., wynoszą wymienione w decyzjach kwoty w określonych w decyzjach okresach.

W uzasadnieniach organ rentowy podniósł, że ubezpieczona do podstawy wymiaru składek nie włączyła przychodu zainteresowanych z tytułu wypłacanego ekwiwalentu za odzież i nie zadeklarowała składek na ubezpieczenia społeczne z tym związanych. W ocenie organu rentowego, wypłacane zainteresowanym kwoty tytułem ekwiwalentu za odzież nie są świadczeniem opisanym w przepisie art. 237⁷ § 4 kp, a tylko taka kwalifikacja wypłacanych kwot oznaczałaby, że nie wchodzi on do podstawy wymiaru składek na ubezpieczenia społeczne i zdrowotne.

Ubezpieczona w odwołaniach wniosła o uchylenie skarżonych decyzji podnosząc, że wypłacała zainteresowanym ekwiwalent na podstawie art. 237⁷ § 4 kp z tytułu używania na podstawie art. 237⁷ § 2 kp przez pracowników, za ich zgodą, własnej odzieży i obuwia roboczego. W ocenie odwołującej spółki, organ rentowy błędnie uznał, że odzież używana przez pracowników nie miała charakteru roboczego czy ochronnego, albowiem nie spełniała wymagań określonych w Polskich Normach, a nadto, że pracodawca nie miał obowiązku dostarczać nieodpłatnie odzieży i obuwia ochronnego, gdyż odzież własna pracowników nie była narażona na zniszczenie lub znaczne zabrudzenie. Odwołująca stanęła również na stanowisku, że w przypadku używania odzieży i obuwia roboczego własnego pracownika, zamiast roboczego, nie muszą one spełniać wymagań określonych w Polskich Normach, lecz wystarczy, że spełniają wymagania bezpieczeństwa i higieny pracy. W jej ocenie taka była odzież kupowana przez jej pracowników w zamian za otrzymany ekwiwalent. Zarzuciła też, że wbrew ustaleniom organu rentowego, kupowana przez zainteresowanych odzież i obuwie nie są rzeczami osobistymi noszonymi na co dzień, a jedynie używanymi w pracy

W odpowiedzi na odwołania organ rentowy wniosł o oddalenie odwołań i podtrzymał dotychczasowe stanowisko w sprawie.

Sąd zarządzeniami z dnia 14 i 21 czerwca 2013r. połączył sprawy o sygn. VIII U 486/13, VIII U 496/13, VIII U 497/13, VIII U 508/13, VIII U 522/13, VIII U 510/13, VIII U 524/13 ze sprawą niniejszą celem łącznego rozpoznania.

Zainteresowani nie zajęli stanowiska w sprawie.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

(...) Spółka jawna jest agentem dwóch stacji paliw prowadzonych pod szyldem koncernu (...) w B. przy ulicy (...). Odwołująca zatrudnia pracowników na obydwu stacjach na dwóch stanowiskach pracy- pracownika biurowego i pracownika stacji paliw.

Bezspornym w sprawie jest, że zainteresowani w okresach objętych skarżonymi decyzjami byli pracownikami odwołującej spółki. Większość zainteresowanych zatrudniona była na stanowisku pracownika stacji paliw, tj. kasjera/sprzedawcy oraz do tankowania gazu. Zakres ich obowiązków obejmował czynności w samym sklepie, tj. obsługa klienta, bistro, utrzymywanie porządku w sklepie i toalecie, wyrzucanie śmieci jak i na zewnątrz przy dystrybutorach i myjni. tj. tankowanie gazu, benzyny, mycie dystrybutorów, dbania o bieżące utrzymywanie zieleni, czystość podjazdu, usuwanie śniegu w zimie, dbanie o czystość powierzchni myjni automatycznej i ręcznej. Jedynie E. M., która począwszy od stycznia 2011r. jest współnikiem płatnika składek, wcześniej zatrudniona na stanowisku kierownika

stacji, odpowiedzialna była za księgowość, tj. odprowadzanie gotówki, przelewy, sprawy dotyczące obsługi finansowej stacji.

Sąd ustalił, że u płatnika składek nie funkcjonował żaden akt wewnętrzny regulujący zasady wypłaty ekwiwalentu za używanie odzieży własnej i obuwia własnego zamiast roboczego. Odwołująca nie ustaliła także wykazu stanowisk pracy, na których pracownicy mogą używać własnej odzieży i obuwia własnego zamiast roboczego oraz zasad ustalania wysokości ekwiwalentu. Nie uzgadniała nadto z zainteresowanymi czy wyrażają zgodę na używanie własnych spodni i obuwia w pracy. Nie prowadzono ewidencji wypłaconych ekwiwalentów. Odzieżą roboczą miały być firmowe koszulki i spodnie oraz polary i kurtki z logo firmy, wszystkie ubrania w ciemnych kolorach. Z wyjaśnień zainteresowanych wynika jednak, że niektórzy dostawali koszulki i spodnie firmowe, inni sami koszulki, pozostali używali swoich ubrań prywatnych, w które przebierali się na stacji. Na sklepie, magazynie pozostawały do dyspozycji pracowników ok. 2-3 kurtki ochronne, które użytkowano według potrzeby. W kwestii obuwia wymagano od pracowników noszenia pełnych i czarnych butów, na płaskim obcasie, które zakupywali sami na fakturę, dostając w następstwie zwrot 50 zł

Odwołująca wypłacała zainteresowanym co miesiąc ekwiwalent za odzież, w różnych kwotach wahających się od 50 do 300 zł, co było zaznaczane na tzw. pasku z wypłaty pod pojęciem „dodatek” lub „ekwiwalent”. Zainteresowani nie mieli obowiązku przedstawienia rachunków za zakupione rzeczy. Dokonywali zakupów według swojego uznania. Nie było przeszkód by zainteresowani używali zakupionej odzieży i obuwia w celach prywatnych. Pracodawca nie dokonywał kontroli w zakresie przestrzegania zasad noszenia odzieży roboczej, wypłaty ekwiwalentu czy też zgodności tego ubioru z zasadami bhp.

Sąd ustalił, że odzież pracowników obsługujących w szczególności dystrybutory, myjnię, przy tankowaniu paliwa, gazu, ale również przy czyszczeniu podjazdu, toalet, czy sklepu mogła ulec i ulegała zabrudzeniu czy zniszczeniu. Buty także ulegały zużyciu.

Sąd ustalił powyższy stan faktyczny na podstawie akt organu rentowego, wyjaśnień zainteresowanych K. K., P. S., M. K. (2), B. L., D. S. (nagranie rozprawy z dnia 18 października 2013r., k. 30-33) oraz na podstawie okoliczności sprawy znanych sądowi z urzędu na podstawie innych toczących się w niniejszym sądzie spraw o tożsamym charakterze.

Sąd pominął dowód z przesłuchania zainteresowanej E. M. oraz odwołującej K. P..

Sąd ocenił powyższy materiał dowodowy jako kompletny i wiarygodny, a poprzez to mogący stanowić podstawę ustaleń faktycznych w sprawie.

Sąd zważył, co następuje:

Odwołania nie zasługują na uwzględnienie, a wyniki postępowania dowodowego potwierdziły ustalenia organu rentowego, dokonane w czasie przeprowadzonej u odwołującej kontroli, będącej podstawą wydania skarżonych decyzji.

Zgodnie z art. 18 ust. 1 i art. 20 ust. 1 ustawy z dnia 13.10.1998r. o systemie ubezpieczeń społecznych [tekst jednolity Dz. U. z 2009r., Nr 205, poz. 1585 z późn.zm.] podstawę wymiaru składek na ubezpieczenia emerytalne i rentowe stanowi przychód, natomiast podstawę wymiaru składek na ubezpieczenia chorobowe i wypadkowe tych osób stanowi podstawa wymiaru składek na ubezpieczenie społeczne emerytalne i rentowe.

Do ustalenia podstawy wymiaru składek na ubezpieczenia zdrowotne stosuje się przepisy określające podstawę wymiaru składek na ubezpieczenia emerytalne i rentowe – art. 81 ust. 1 i 6 ustawy z dnia 27.08.2004r. o świadczeniach opieki zdrowotnej finansowanych ze środków publicznych [tekst jednolity Dz. U. z 2008r., Nr 164, poz. 1027 z późn.zm.]

Zgodnie z § 1 rozporządzenia Ministra Pracy i Polityki Socjalnej z dnia 18.12.1998r. w sprawie szczegółowych zasad ustalania podstawy wymiaru składek na ubezpieczenie emerytalne i rentowe [Dz.U. 1998r., Nr 161, poz. 1106 z późn.zm.] podstawę wymiaru składek na ubezpieczenie emerytalne i rentowe stanowi przychód w rozumieniu

przepisów o podatku dochodowym od osób fizycznych, osiągnęty przez pracowników u pracodawcy z tytułu zatrudnienia w ramach stosunku pracy - [tzn. wszelkiego rodzaju wypłaty pieniężne oraz wartość pieniężna świadczeń w naturze bądź ich ekwiwalenty bez względu na źródło finansowania tych wypłat i świadczeń, a w szczególności wynagrodzenia zasadnicze, wynagrodzenia za godziny nadliczbowe, różnego rodzaju dodatki, nagrody, ekwiwalenty za niewykorzystany urlop i wszelkie inne kwoty niezależnie od tego, czy ich wysokość została z góry ustalona, a ponadto świadczenia pieniężne ponoszone za pracownika, jak również wartość innych nieodpłatnych świadczeń lub świadczeń częściowo płatnych – art. 12 ust. 1 ustawy z dnia 26.07.1991r. o podatku dochodowym od osób fizycznych (tekst jednolity Dz. U z 2012r., poz. 361)]

Natomiast po myśli § 2 ust. 1 pkt. 6 i 10 tego rozporządzenia podstawy wymiaru składek nie stanowi:

- wartość świadczeń rzeczowych wynikających z przepisów o bezpieczeństwie i higienie pracy oraz ekwiwalenty za te świadczenia wypłacane zgodnie z przepisami wydanymi przez Radę Ministrów lub właściwego ministra, a także ekwiwalenty pieniężne za pranie odzieży roboczej, używanie odzieży i obuwia własnego zamiast roboczego,

- wartość ubioru służbowego (umundurowania), którego używanie należy do obowiązków pracownika, lub ekwiwalent pieniężny za ten ubiór.

Kwestią sporną w rozpoznawanej sprawie jest, czy wypłacany przez odwołującą zatrudnionym pracownikom – zainteresowanym w sprawie, ekwiwalent za używanie własnej odzieży i obuwia stanowi podstawę wymiaru składek na ubezpieczenia społeczne i zdrowotne w rozumieniu wyżej wymienionych przepisów.

Zasadą jest, że pracownik wykonuje pracę we własnej odzieży, a wyjątki od tej zasady określa m.in. kodeks pracy.

Zgodnie z art. 237⁷ § 1 kp pracodawca jest obowiązany dostarczyć pracownikowi nieodpłatnie odzież i obuwie robocze, spełniające wymagania określone w Polskich Normach:

1) jeżeli odzież własna pracownika może ulec zniszczeniu lub znacznemu zabrudzeniu,

2) ze względu na wymagania technologiczne, sanitarne lub bezpieczeństwa i higieny pracy.

§ 2. Pracodawca może ustalić stanowiska, na których dopuszcza się używanie przez pracowników, za ich zgodą, własnej odzieży i obuwia roboczego, spełniających wymagania bezpieczeństwa i higieny pracy.

§ 3. Przepis § 2 nie dotyczy stanowisk, na których są wykonywane prace związane z bezpośrednią obsługą maszyn i innych urządzeń technicznych albo prace powodujące intensywne brudzenie lub skażenie odzieży i obuwia roboczego środkami chemicznymi lub promieniotwórczymi albo materiałami biologicznie zakaźnymi.

§ 4. Pracownikowi używającemu własnej odzieży i obuwia roboczego, zgodnie z § 2, pracodawca wypłaca ekwiwalent pieniężny w wysokości uwzględniającej ich aktualne ceny.

Jak wynika z powyższego przepisu, w przypadku gdy odzież pracownika może ulec intensywnemu zabrudzeniu lub zniszczeniu niedopuszczalnym jest używanie przez pracownika własnej odzieży, a co za tym idzie pracodawca nie może zwolnić się z obowiązku nieodpłatnego wyposażenia pracownika w odzież roboczą poprzez wypłacanie ekwiwalentu za jej używanie. Odwołująca w odwołaniach podniosła, iż odzież i buty używane przez zainteresowanych były narażone na zabrudzenie i zniszczenie w trakcie wykonywania swoich obowiązków tj. obsługi dystrybutorów, myjni czy baru. Przyjęcie stanowiska odwołującej oznacza, że wypłacanie ekwiwalentu było niezgodne z przepisami i skutkuje uznaniem, że przychód zainteresowanych z tego tytułu wchodzi w skład podstawy wymiaru składek.

Przy założeniu, że zainteresowane nie wykonywały prac powodujących intensywne brudzenie odzieży i obuwia roboczego odwołująca mogła im wypłacać ekwiwalent za używanie własnej odzieży i obuwia roboczego pod pewnymi warunkami.

Po myśli przytoczonego przepisu ekwiwalent za używanie własnej odzieży i obuwia może być wypłacany tylko wtedy, gdy pracodawca ustali stanowiska pracy, na których może być używana odzież robocza, będąca własnością pracownika, jeżeli odzież spełnia wymagania bezpieczeństwa i higieny pracy oraz gdy pracownik wyrazi na to zgodę.

Ustawodawca w tej sytuacji dopuszcza zastępczą formę wywiązania się z obowiązku przez pracodawcę, a mianowicie zamiast realnego wykonania zobowiązania poprzez dostarczenie odzieży i obuwia roboczego, zezwała się, na zasadzie wyjątku, na formę zastępczą - wypłatę ekwiwalentu. Ta forma zastępczego wykonania zobowiązania jest w dziedzinie bhp dopuszczalna wyjątkowo, w przypadkach wyraźnie wskazanych.

Po myśli art. 237⁹ § 1 k p pracodawca nie może dopuścić pracownika do pracy bez środków ochrony indywidualnej oraz odzieży i obuwia roboczego, przewidzianych do stosowania na danym stanowisku pracy.

§ 2. Pracodawca jest obowiązany zapewnić, aby stosowane środki ochrony indywidualnej oraz odzież i obuwiu robocze posiadały właściwości ochronne i użytkowe, oraz zapewnić odpowiednio ich pranie, konserwację, naprawę, odpylanie i odkażanie.

§ 3. Jeżeli pracodawca nie może zapewnić prania odzieży roboczej, czynności te mogą być wykonywane przez pracownika, pod warunkiem wypłacania przez pracodawcę ekwiwalentu pieniężnego w wysokości kosztów poniesionych przez pracownika.

W świetle cyt. przepisów należy uznać, że do podstawy wymiaru składek nie są wliczane ekwiwalenty pieniężne za pranie odzieży roboczej, a także za używanie odzieży i obuwia własnego zamiast roboczego, wypłacone zgodnie z przepisami o bezpieczeństwie i higienie pracy.

W ocenie Sądu, biorąc pod uwagę zakres regulacji określonej w Kodeksie Pracy oraz ustalenia stanu faktycznego, kwoty wypłacane zainteresowanym przez odwołującą, określone jako ekwiwalent pieniężny za używanie własnej odzieży roboczej i za pranie odzieży roboczej, stanowią przychód ze stosunku pracy nie podlegający wyłączeniu z podstawy wymiaru składek na ubezpieczenia społeczne.

Bezspornym w rozpatrywanej sprawie jest, że odwołująca nie ustaliła stanowisk pracy, na których pracownicy mogą używać własnej odzieży i obuwia, nie uzyskała zgody pracowników na powyższe oraz, że kupowana przez zainteresowanych odzież i obuwiu nie musiały i nie spełniały wymagań bhp. Zainteresowani mogli zakupić dowolną odzież, a jedynym ustalonym umownie kryterium było, by w pracy używali długich, ciemnych spodni i pełnego, czarnego obuwia.

Tego rodzaju odzież i obuwiu w ocenie Sądu nie spełnia wymogów odzieży roboczej, bowiem wprowadzenie zamiast typowych ubrań roboczych ich zamienników powinno być zgodne z charakterem i specyfiką pracy, a spełnienia tych wymogów odwołująca nie wykazała. Generalnie odzieżą roboczą jest odzież przeznaczona do użytku podczas wykonywania pracy, dostosowana do wykonywanych czynności i do wymagań higienicznych procesu produkcyjnego, a także podczas wykonywania prac, przy których występuje intensywne brudzenie lub działają inne czynniki powodujące przyspieszone niszczenie odzieży. Do odzieży roboczej zalicza się również odzież chroniącą przed zimnem i przemoczeniem, stosowaną w normalnych warunkach klimatycznych, z wyjątkiem odzieży zaliczonej do odzieży ochronnej.

W rozpoznawanej sprawie, co do zainteresowanej E. M., Sąd uznał iż płatnik składek nie był w ogóle zobowiązany do zapewnienia odzieży roboczej lub wypłacania ekwiwalentu, z uwagi na charakter jej pracy, obejmujący czynności administracyjno-biurowe. Ekwiwalent, który zainteresowana otrzymywała co miesiąc stanowił wysokie kwoty sięgające do 300 zł, a jak sama zainteresowana przyznała w toku postępowania przed organem rentowym nie miała styczności z substancjami niebezpiecznymi dla zdrowia. Stąd nieuzasadnionym było nieoskładkowanie przychodu z tego tytułu.

W stosunku do pozostałych zainteresowanych, obowiązek zapewnienia im odzieży roboczej jest jak najbardziej uzasadniony, ze względu na styczność z substancjami łatwopalnymi: gazem, benzyną, oraz ze względu na charakter pracy i warunki jej wykonywania. W toku sprawy odwołująca nie przedstawiła jednak żadnych dowodów na potwierdzenie faktu zaopatrzenia pracowników w odpowiednie, zabezpieczające przez wspomnianymi czynnikami części ubioru, zgodne z przepisami bhp, ani też nie kontrolowała jaki ubiór pracownicy stacji kupowali we własnym zakresie, za ekwiwalent pobrany przy wynagrodzeniu. U płatnika składek nie funkcjonowały ewidencje wydanych ubrań czy wypłaconych ekwiwalentów.

Ekwiwalent za używanie własnej odzieży i obuwia winien uwzględniać ich aktualne ceny. Terminy wypłacania ekwiwalentu powinny być ściśle związane z przewidywanymi okresami używalności odzieży i obuwia roboczego. Wypłata ekwiwalentu powinna następować przed upływem okresu używalności odzieży lub obuwia roboczego - tak, aby pracownik miał możliwość zakupu odzieży (obuwia) i zastąpienia odzieży (obuwia), która utraciła cechy użytkowe.

W rozpoznawanej sprawie ekwiwalent był wypłacany co miesiąc w różnej wysokości – ustalonej przez odwołującą wg tylko jej znanej zasad - a sposób jego wydatkowania przez zainteresowane nie był w żaden sposób kontrolowany, ani powiązany z ceną uiszczoną przez pracownika, stopniem zużycia odzieży roboczej, ani z faktem dokonana w danym miesiącu zakupu. W zasadzie brak jakiegokolwiek dowodu, że zainteresowane kupowały za uzyskany ekwiwalent odzież i obuwie używane w pracy.

Wartość świadczeń rzeczowych oraz możliwość wypłaty z tego tytułu ekwiwalentów musi wynikać z przepisów bezpieczeństwa i higieny pracy, aby stanowiła przychód nie wchodzący w podstawę wymiaru składek na ubezpieczenie społeczne. Zakup odzieży i obuwia roboczego nie będącego odzieżą/obuwie roboczym w rozumieniu przepisów prawa pracy, mających charakter rzeczy noszonych „na co dzień” nie może być uznany za ekwiwalent w rozumieniu art. 237⁷ § 4 kp.

W konsekwencji stwierdzić należy, że wypłacanie przez odwołującą świadczeń nazwanych „ekwiwalentem za odzież” nie wynika z obowiązujących przepisów, a zatem przychód zainteresowanych z tego tytułu, w okresach objętych skarżonymi decyzjami stanowi podstawę wymiaru składek.

Z tych przyczyn Sąd podzielił w całości stanowisko organu rentowego i odwołania oddalił.

W punkcie drugim orzeczenia, na podstawie art. 98 k.p.c. w związku z § 6 pkt 1, 2 i 6 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego ustanowionego z urzędu. (Dz. U. z dnia 3 października 2002r., Nr 163, poz. 1349 ze zm.), Sąd zasądził od odwołującej na rzecz Zakładu Ubezpieczeń Społecznych w Z. kwotę 1,620 zł tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego.

Wysokość stawki należnej tytułem kosztów zastępstwa procesowego, Sąd ustalił zgodnie z treścią § 6 pkt 1, 2 i 6 powołanego wyżej rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002r., biorąc pod uwagę wartość przedmiotu sporu wskazaną przez organ rentowy w odpowiedziach na odwołanie w każdej z połączonych do wspólnego rozpoznania spraw, której odwołująca nie kwestionowała.

Należy podkreślić, iż poszczególne sprawy z odwołań płatnika składek miały samodzielny charakter, stąd koszty zastępstwa procesowego należą się za każdą sprawę. Połączenie odwołań do wspólnego rozpoznania przez Sąd miało charakter formalny, ze względu na jednakową postawę prawną i faktyczną odwołań, oraz mając na względzie zasady ekonomiki procesowej.

W punkcie 2 i 3 wyroku Sąd orzekł, na podstawie art. 98 § 1 i 2 k.p.c. o zasądzeniu od odwołującej na rzecz zainteresowanych M. K. (1) kwoty 162,73 zł oraz na rzecz P. S. kwoty 23,88 zł tytułem zwrotu kosztów procesu. Złożyli oni bowiem w sprawie wnioski o zwrot kosztów podróży, a zainteresowany M. K. (1) także o zwrot utraconego zarobku w związku ze stawiennictwem na rozprawie w dniu 18 października 2013r.

SSO Patrycja Bogacińska-Piątek